

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
έδρευομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑξακόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Μηνός' Οκτώβρη δεκαετία
κι' από την Πόλι τίποτα νέα.

Χίλια διακόσα τέσσερα και μ' ἑβδομήντ' ἄκόμα,
φθάνουν ἀπέξ' ὁμογενεῖς μὲ την ψυχὴ' στὸ στόμα.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ. —

Έβγα, τζόγια, νὰ σὲ δοῦμε,
ἔβγα νὰ σὲ τραγουδοῦμε,
μὴ μᾶς κάνης τὸ βαρὺ.

Ὁ Γκαλήπ κι' ὁ Χάμπρο μπράτσο
κάνουνε γιὰ σὲ σουλάτσο,
και καθεὶς σὲ λαχαταρεῖ.

Πρόβαλε' στὸ παραθύρι
μέσα' στὰ σπαρα βουτηγμένη
σὰν λευκὴ περιστέρα.

Τὸ δικό σου πηνιγγόρι
τόσος κόσμος τὸ προσμένει,
πολυπόθητη κυρά.

Κάνα πιά, γιὰ δούμ, νισάφι,
γιὰ νὰ τρέξη τὸ χρυσάφι,
και νὰ κρεμαστοῦν' στὸ ράφι
τάρματά μας τὰ βαρεῖά,
ποῦθωσαν ἐλευθεριά
'στὰ πατρίδα μας ἐδάφη.

Έβγα νὰ σὲ δοῦμε, τζόγια,
νὰ ξεχάσωμε τὸν μπόγια,
τὸν βαρύγδουπο τὸν Ἀρη.

Μὴ μᾶς κάνης τὸ βαρὺ,
φέρε μας ἐλγᾶς κλαρί,
δὲς μας πράσινο χορτάρι.

Βάλε παῦλια και τελεία
σὲ μεγάλη συφορέλια
και σ' ἀμέτρητα δεινὰ.

Κι' ἀνεμπόδιστα τὰ πλοῖα
νὰ περνοῦν τὰ Δαρδανέλια,
νὰ διαβαίνουν τὰ στενὰ.

Εἰθωλὸν μας λατρευτὸν,
ἔλα δάμασε κι' αὐτὸν
τὸν Ἐμβέρ, δόπου λυσοᾷ.

Έλα πρόβαλε μὲ χάρι
ὅπως βγαίνει τὸ φεγγάρι
ἀπὸ σύννεφα χρυσοᾷ.

Π. —

Και σὲ ποῖα τὰ λῆς αὐτά,
Φασουλὴ μου φαφαλά;
Σὲ ποῖαν ἄλλη, φαμπαρόνο,
παρὰ' στὴν Εἰρήνη μόνο;

Φ. —

Στὴν Εἰρήνην τὴν κυρία,
ποῦ μᾶς κάνει φασαρία
τόσο χρόνο δυνατή.

Στὴν Εἰρήνην, κυριανίρη,
ποῦ γιὰ τοῦτ' ἰστὸ ποδάρι
στέκουν Στόλοι και Στρατοί.

Στὴν Εἰρήνην, στὴν Εἰρήνην,
ποῦ μᾶς ἀναφε γιγαῖνι,
ποῦ και σὺ τὴν λαχαταρεῖ.

Και φροντίζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
τὴν σκληρότητα και πάλι
νὰ μαλάξουν τῆς κυρᾶς.

Β'.

(Κι' ὁ Περικλῆς ὁ φουκαράς
λέει τραγούδια τῆς κυρᾶς.)

Π. — Ἐρχετὰ ἄλγ' ὕπομονή,
μὰς λέν γιὰ σέ, κυρά τρανή,
κυρά καμαροφύδα.

Ἵπομονή... μὴ σκάνετε...
μόνο μ' αὐτὴν θὰ κάνετε
μέλι τὴν ἀγουρίδα.

Ἐοῦ, ποῦ τάρματα κρεμᾶς τῶν μαχητῶν ὅτ' ἀράφια
καὶ τρέχεις μὲ τὴν Δήμητρα καὶ σπέρνεις τὰ χωράφια.

Ἐοῦ, ποῦ διόλου δὲν βροντᾶς,
Εἰρήνη μας ἀφέντρα,
καὶ μόνο τοῦ ζευγὰ κεντᾶς
τὰ βόδια μὲ βουκέντρα.

Γιατὶ κι' ἐκεῖνο δὲν κεντᾶς τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
μὴν ὦρ' ἀρχήτερα μ' ἐμὰς ἀνακαχῇ νὰ κάνη;

Ἄστο τὸ πείσμα τὸ σκληρό,
μὴ φαίνεσαι γκαμῆλα...
λογάρισεαι καὶ τὸν καιρὸ,
ποῦ μὰς παιδεύεις, σκύλα.

Βογγοῦν μεγάλοι καὶ μικροὶ
καὶ σὲ κυττάζουν ἀντικρὺ
σὰν ἥλιο, σὰν φεγγάρι.

Μὲ λόγια καὶ χαρτιά τρυφᾶς
καὶ τὸ μελάνι μας ρουφᾶς
σὰν τὸ ξερὸ σφουγγάρι.

Εἰς ὧλον τῆς ὕψαιας
πίνετ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι...
καινούριαις ὁδηγίαις
φθάνουν ἀπὸ τὴν Πόλη.

Βαρεῖτε τὰ κλαρίνα...
ὅτ' ἡ Πόλι, ὅτ' ἡ Ἀθήνα,
γανόνονται κεφάλια.

Νέοι τῆς Πύλης οἱ στοίχοι,
καὶ χάνουν οἱ Μινίστροι
ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια.

Θεοῦλη μου, τί τρέλλαι!..
ὁ νοῦς μας ἄνω κάτω,
τρεχάματα καὶ βία.

Κι' οἱ Τοῦρκοι πῆγαν' ἔλα
ἀπὸ τὸ Κονσολάτο
ὅτ' ἡ Τουρκικὴ Προσβεία.

Ἐδοί, παιδιά, καὶ πάλι στοὺς γειτονὰς ἡμῶν,
κι' αὐτὰ ποῦ στέλλ' ἡ Πόλη
λένε πολλοὶ στωμβλοὶ
πὼς εἶναι μία μόνον ἀνταλλαγὴ γυναικῶν
μὲ τὸν Ἀρμένη Χάμπρο καὶ μὲ τὸν Κεμαλῆ,
ὅπου μ' αὐτοὺς θὰ βγάλουν ἡ γλώσσαις μας μαλλί.

Γ'.

Φ. — Μετὰ χρόνιον ἀγῶνα
κύτταξε μὰς ὅτ' ἐν χειμῶνα
πὼς ἀνθίζει πρασινάδα.

Κι' ἔρχομαι κι' ἐγὼ μὲ λύρα
μέσα σ' αἵματος πλημμύρα
νὰ σοῦ κάνω πατινάδα.

Σὺ, ποῦ μὰς βλέπεις ἱλαρῶς,
κι' ἔπου τσομπουδοὶ καὶ χορὸς
θεότρελλη χυμᾶς.

Μὴ φαίνεσαι σκληρὰ πολὺ,
λυπήσου καὶ τὸν Κεμαλῆ
καὶ τὸν Πανᾶ κι' ἐμὰς.

Βλέπεις πὼς δὲν φοροῦμε
κι' ἐμεῖς στραβά τὴν σκούφια
σὰν τῆς φεσοῦς νταήδες.

Ἐμεῖς ὑποχωροῦμε
γιὰ σένα ὅτ' ἡ Βακούφια,
καθὼς καὶ ὁ στοὺς Μουφτήδες.

Ἐμεῖς γιὰ σὲ ἰνίκηκαμε
Ραγιάδες τρομασμένοι,
ἐμεῖς γιὰ σὲ φανήκαμε
καὶ τώρα νικημένοι.

Μ' ἔλα τὰ κλέη τὰ τρανὰ
καίμε γιὰ σὲ λιβάνι,
καὶ κάνοι' ἕνα τεμενά
ὅτ' ἡ Πύλης τὸ Ντιβάνι.

Σὲ προσμένουν μὲ λαχτάρα...
μῆτε κέλτικη πεντάρα
δὲν θανατίζουν δίχως σέ,
κι' ἔλοι ζοῦμε βερεσέ.

Πρόβαλε, χρυσὴ κυρά,
κι' ἔλα θῶσε μας παρὰ
καὶ τὸν ἐπιούσιο.

Καὶ σὺ φώτισε τὴν Πόλη
κι' ἄλλον νὰ μὴν ξαναστελιῇ
νέο πληρεξούσιο.

Νέα συμφορὰ μεγάλη,
ἀντιρρήσεις ἔχει πάλι
σ' ἔλα τὰ συμφορηθέντα.

Καὶ Νεότουρκοι μαριέλοι
ὅτ' ἡ Ἀθήνα καὶ ὅτ' ἡ Πόλι
κάνουν κουτουροὺ κουβέντα.

Π. — Ἐσὺ, ποῦ Βάκχους κυνηγᾷς
καὶ πολυτάφυλα τρυγᾷς
τῶν γεωργῶν τὰ μέγιστα.

Ποῦ σοῦ γέγονεν καὶ πτεῖνοι,
καὶ μεθύσμενοι Σειληνοὶ
κυλοῦν κρασιὸν βαρέλῃα.

Ὅνείρατα διάλυσεν μεθύσων ἐπαράτων,
μ' ἐλπίδες τὰ κεφάλια τῶν μὴν τὰ παραγανώνης,
καὶ ὄνειροπλόκους γιάρρεψε, ποῦ πάσχουν τάντερά των,
καὶ φαίνονται λεπτότερα λεπτῆς ἐντεριώνης.

Μηνήματα καινούρια,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Εἰρήνην καταφθάνει
μὲ νυφικὸ σταφάνι.

Τὰς ἀπαισιοδόξους μαντείας σας ἀφῆτε,
κ' ὅπως μᾶς βεβαδύνουν διάφοροι προφῆται,
τελεῖονται τῆς Συνθήκης τὸ μέγα γεγονός
τῆς πρώτης δέκα μέραις δὲ ξέρω ποιοῦ μηνός.

Κᾶν τὸν τρέχοντα τὸν μῆνα,
ἴσως καὶ τὸν προσεχῆ
πέρνει ἑλὸς κάθε γρίνα
καὶ πολέμων ταραχῆ.

Κι' ἂν καὶ τότε δὲν τελειώσῃ, μὰ ποσὺς δὲν ἀμφιβάλλω
πὺς τελειώνει δίχως ἄλλο
μὲ τὸν μῆνα τὸν Δεκέμβρη, κι' ἂν ἡ Πύλη δρόμο πάρῃ,
πιθανὸν κι' ἡ πρώταις δέκα ἀνὰ πέρασιν τοῦ Γενάρη.

Φ. Κουράστηκε καὶ κάθε νοῦς καὶ καθημέα γλῶσσα...
ἔπερασαν δεκαήμερα καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα,
κι' ἀκόμη, χασομέρη,
ποῶς τάχατε τὸ ξέρεαι
ὡς πόσα θὰ περάσουν με πόνον καὶ ἀγωνία,
μὰ κάποιο δεκαήμερο θὰ γίνῃ συμφωνία.

Ἐν τῷ μέσῳ χιμαῖρῶν
ὁ καθεὶς νυχθημερὸν
τὴν Εἰρήνην τσάμπουνῃ.

Κι' ὅλοι στέκουν καὶ ῥωτοῦν
καὶ κατὰματα κυττοῦν
τὸν Γκαλῆπ καὶ τὸν Πανᾶ.

Υπομονὴ χρειάζεται, στήν συμφωνίαν τὴν νέαν,
τί διάβολο νὰ κάμῃς;

ὀποχωρήσεις συνιστοῦν κι' ὑπομονὴν γενναίαν
καὶ μερικά Δυνάμεις.

Υπόμεινε, βρε Περικλῆ, γενναίως ὀποχώρει,
καὶ πιθανὸν μετ' οὐ πολὺ νὰ καταλάμψῃ ἡ κόρη,
ποῦ μ' ἐλαϊόφυλλα κοσμεῖ τὸ πάγχρυσόν της δόρυ.

Π. — Κανένα δὲν στενοχωρῶ,
εἰρηνικῶς ἀγκατερῶ,
εἰρηνικῶς ὀποχωρῶ.

Εἰρήνης νόφαις καὶ γαμπροὶ
λὲν μὲ τὸ στόμα χάσκει:
μήτε καὶ σήμερον Λαμπρῇ,
μήτε τοῦ χρόνου Πάσκα.

Φ. — Τρία πουλάκια κάθονται ὅτῃς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
καὶ τραγουδοῦν μὲ τὸν Ἑμβέρ
ἀλλ' μπαλὲρ ξιφὶ βαλέρ,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Σὰ τοῦτη τὴν ἀναποδιά
Εἰρήνην φθάνει, βρε παιδιὰ,
κι' ἔχει πολέμου κύτπος.

Εἰρήνης στρώνεται χορός,
καὶ χρεμετίζει φλογερὸς
ὁ λασιαχγὴν ἵππος.

Π. — Τουφέκι Μάνι, χερ βροτῶ,
φάλλω Στρατοῦς καὶ Στόλους,
κανένα δὲν δυσαρεστῶ,
καὶ καρτερῖαν συνιστῶ
κι' ὑπομονὴν εἰς ἔλους.

Στ' ἀνάθεμα κακῇ καρδίᾳ
καὶ θὰ τελειώσουν ἔλα,
καὶ δὲν θ' ἀφήσωμε, παιδιὰ,
στὴν ἐρημὸν τὰ κῶλα.

Καὶ τώρα μὲ τὸν Κεμαλῆ
πᾶν νὰ πῶ τσιμποῦκι,
καὶ δέξου, σαχλο-Φασουλῆ,
ἕνα γερὸ χαστοῦκι.

Ὡς καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ Μαστίγιον ἐκεῖνο, φύλλον τοῦ γνωστοῦ Παρδίου,
ὅπου φάλλει μὲς στὴν Κύπρο κλέη δέξης αἰθίου,
ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δέξῃ δύο χρόνους συμπληρόναι,
καὶ στὸν τρίτο μπαίνει χρόνον
μὲ μὴ δυνάμι καὶ τόνο,
ποῦ ψυχῇ καὶ νοῦ φτερώνει.